

hjem fra Skolen, blot en Dreng havde raabt „Smaus“ efter hende paa Gaden. Hun blev syg af Sorg og Ophidselse, hvergang en af hendes smaa, blaaøjede Kammerater — som det Gang efter Gang hændte — ydmygede hende ved at afvise et af disse Tilbud om Venindefortrolighed, som hun i sin lidenskabelige Trang til at finde Forstaaelse og Genkærlighed og trods alle bitre Erfaringer ikke kunde lade være med stadig at forny. Hun havde arvet sin Moders overdaadige Følelsesliv, men ikke hendes lykkelige Natur, ikke hendes sunde Sindsligevægt, ikke det stolte og overbærende Smil, hvormed Moderen mødte de Dannedes Fordomsfuldhed og Pøbelens Raahed.

Ikke heller havde hun arvet Fru Salomons regelmæssige Skønhed. Hun var i den opvoksende Alder nærmest uheldig, mager og blodløs, havde store, uskønne Træk, ejede intet af den myndagtige Ynde, som hos mange forsoner med Flanealderens Oplobenhed. Det gjorde hende i de flestes Øjne ikke mere tiltalende, at hun ivrig søgte at skaffe sig Oprejsning for Kammeraternes Ydmygelser ved at overstraale dem paa saadanne Omraader, hvor hun havde Betingelser for at gøre sig gældende. Da hun var et udmærket Hoved og dertil jernflittig, kunde hun under Overhøringerne brillere med en Kundskabsmasse, der virkelig var ualmindelig for hendes Alder, ja i sin Græmmelse kunde hun tage sin Tilflugt til saadanne Midler som at vække de andres Misundelse ved Hjælp af sine rigelige Lommepenge, f. Eks. ved at møde paa Skolen med en Pose af den fineste Konfekt, hvormed hun da tilkøbte sig en kortvarig Ombejlen.

Forholdet til Kammerater og Lærerinder blev